

Arrest

nr. 87 247 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. DE KEUKELAERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 februari 1999 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 22 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 februari 2012.

1.3. Op 5 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Erbid, een Arabier te zijn en de Jordaanse nationaliteit te bezitten. Uw moeder, drie broers en twee zussen wonen er nog steeds. Uw vader is ongeveer vier geleden aan een hartaanval overleden.

In 1999 kwam u naar België met de hoop, zoals iedere jongere, op een beter leven. U diende op 22 februari 1999 een asielaanvraag in en deed zich op aanraden 'van diegenen die hier voor u waren geweest' voor als Irakees omdat u anders gerepatrieerd zou worden. Nadat uw asielaanvraag in november 1999 negatief beoordeeld werd startte u verschillende procedures om uw verblijf hier te legaliseren. In de loop der jaren reisde u met uw eigen paspoort, dat u in Jordanië vernieuwde, verschillende keren op en af naar uw geboorteland om uw familie te bezoeken en in 2006 huwde u er met Riem Hamadeh. Vier maanden na jullie huwelijk vervoegde uw echtgenote u hier en in 2008 werd u vader van een zoon. Zo'n twee en een half jaar geleden werden uw documenten ingetrokken toen bleek dat u geen Irakees was. U bleef in België, doch in september 2011 keerden uw vrouw en zoontje terug naar Jordanië omdat u haar hier niet de levensstandaard kon bieden die ze in Jordanië had.

Uw broer Mouayed had in Erbid een fruit-en groentewinkel. Begin juli 2011 raakte hij verwickeld in een ruzie met Ahmad, een lid van de familie Ubaida, die de groentewinkel naast de zijne uitbaatte en doodde hem met een mes. Uw broer vluchtte weg, doch uw ooms raadden hem aan zich uit te leveren aan de politie, wat hij diezelfde avond nog deed. Uw broer werd naar de gevangenis Gafgafa overgebracht in afwachting van een akkoord met de betrokken familie. Twee dagen later werd u van het gebeurde op de hoogte gebracht en vijf dagen later verliet uw andere broer, Nassr, zijn huis en zocht zijn toevlucht bij een andere sheikh op zo'n 70km van Erbid. Jullie sheikh had van de sheikh van de clan Ubaida, die bloedvergieten wilde vermijden, vernomen dat jullie gedood zouden worden. Leden van hun clan kwamen tevens naar jullie wijk, doch namen de vlucht toen ze hierbij opgemerkt werden.

De familie van Ahmad wilde niets weten van bloedgeld en was duidelijk uit op wraak. Een viertal maanden geleden gingen ze er dan, onder invloed van een grote sheikh van 'de neutrale stam' de Bani Hanif, uiteindelijk een eerste keer mee akkoord leden van uw clan te ontvangen en te spreken over een mogelijke verzoening. Een tweetal maanden geleden gebeurde dit een tweede maal, doch tevergeefs.

Op 22 augustus 2011 diende u omwille van deze feiten een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw geboorteakte en identiteitskaart neer.

U hebt nog telefonisch contact met uw familie en vernam dat ze nog steeds gezocht worden door de familie Ubaida.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u uit vrees voor bloedwraak niet naar uw land terug te kunnen. Uw broer Mouayed heeft immers zijn buurman-groentehandelaar tijdens een ruzie gedood en de clan van de overledene is uit op wraak.

Vooreerst dient opgemerkt dat u in februari 1999 reeds een asielaanvraag indiende waarbij u zich voordeed als Irakees. U naar de reden hiervoor gevraagd, stelt u dat men u had aangeraden zo te handelen omdat u anders gerepatrieerd zou worden, u was jong en hoopte op een beter leven (cgvs p.1-2). De vaststelling dat u misbruik maakte van de asielprocedure komt uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede, een appreciatie die wordt onderstreept door volgende vaststellingen.

Zo dient aangestipt dat u, die het nieuws over het incident waarbij uw broer betrokken was reeds begin juli 2011 hebt vernomen, nog tot 22 augustus heeft gewacht alvorens op basis hiervan een asielaanvraag in te dienen. U hiernaar gepeild stelt u niet te hebben gedacht dat 'het zo erg zou worden'. U erop gewezen dat vijf dagen na het incident uw broer Nassr het huis al had verlaten, implicerend dat de zaak al vrij snel ernstig werd genomen, stelde u 'niet te denken dat het u zou raken' (cgvs p.4-5). Gezien de ernst van het door u beweerde incident, gezien uw broer Nassr vijf dagen hierna zijn vrouw en kinderen achterliet om zijn toevlucht te zoeken bij een andere sheikh en gezien de sheikh

van de clan van Ahmad een week later duidelijk te kennen had gegeven dat diens clan uit was op wraak (cgvs p.3), wekt het feit dat u meende dat de zaak u niet zou betreffen en u oordeelde dat de zaak niet dusdanig ernstig was, de nodige verbazing.

Verder is het toch wel heel opmerkelijk dat u quasi niets weet te vertellen over deze Ahmad. U gevraagd of hij broers of zussen heeft, moet u hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of hij gehuwd is, stelt u dit niet te weten. Gevraagd wat diens vader doet, moet u andermaal stellen het niet te weten (cgvs p.3). Gepeild uit wat voor een familie deze Ahmad komt en u gevraagd wat uitleg over hen te geven, komt u niet verder dan te stellen 'een gewone familie' (cgvs p.3). Gezien u stelt dat uw broer en deze Ahmad reeds vijf jaren burens waren en diens familie slechts op zo'n 2km van jullie wonen wekt deze onwetendheid de nodige verbazing (cgvs p.3-4). Mocht er geloof aan uw motieven kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u al het mogelijke zou doen informatie hieromtrent te vergaren daar dergelijke informatie van belang is om uw vrees correct te kunnen inschatten.

Verder stelt u dat in het kader van de verzoeningspogingen uw ooms gesproken hebben met de mukhtar van 'hun clan'. Gevraagd naar diens naam, moet u andermaal het antwoord schuldig blijven. Gevraagd wie er nog aanwezig waren van de andere familie, geeft u aan 'de groten van hun familie'. Gevraagd naar hun namen, kunt u andermaal niet antwoorden (cgvs p.3). De vaststelling dat u ook hieromtrent alle kennis ontbeert komt andermaal uw geloofwaardigheid niet ten goede daar er toch van kan worden uitgegaan dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd;

Voorts dient er gewezen te worden op een aantal aanzienlijke discrepanties tussen uw verklaringen afgelegd op het cgvs en deze ten overstaan van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het cgvs. Ten overstaan van de DVZ stelde u uitdrukkelijk dat uw broer **twee broers** zou hebben vermoord. **Hun voornamen zouden u onbekend zijn** (Verklaring punt 37). Ten overstaan van het cgvs heeft u het expliciet over **één persoon wiens voornaam Ahmad** zou zijn. U hiermee geconfronteerd geeft aan ten overstaan van de DVZ het ook maar over één dode te hebben gehad (cgsv p.4). Uw uitleg kan niet overtuigen temeer u het verslag van de DVZ ter akkoord hebt ondertekend nadat het u in het Arabisch was voorgelezen. Daarenboven stelde u ten overstaan van de DVZ tijdens het gehoor dat plaatsvond op 31 augustus 2011 dat ongeveer vier maanden geleden het betreffende incident had plaatsgevonden. Met andere woorden zou dit **einde april** moeten zijn gebeurd. Ten overstaan van het cgvs beweerde u dan weer dat dit alles pas **begin juli** zou zijn gebeurd (cgvs p.4). Gezien het hier de essentie van uw asielmotieven betreft, mag er toch van u verwacht worden hieromtrent coherente verklaringen af te leggen.

U gevraagd waarom uw echtgenote in september 2011 naar Jordanië is teruggekeerd, stelde u dat u haar hier niet dezelfde levensstandaard als in Jordanië kon bieden. U gevraagd, gezien de door u geschilderde gang van zaken in Jordanië, of u niet bevreesd was haar te laten terugkeren, stelt u 'dat ze geen vrouwen willen treffen'. U er dan vervolgens op gewezen dat ze door jullie zontje werd vergezeld, geeft u aan dat 'ze' geen kinderen willen treffen. U geconfronteerd met het gegeven dat uw zoon zal 'opgroeien' en bijgevolg wel door Ahmads familie gevisieerd kan worden, geeft u aan dat u 'tegen die tijd' wel een oplossing gevonden zal hebben (cgvs p.2, 5). Uw toch wel zeer laconieke houding kan andermaal niet overtuigen daar u toch niet kan uitsluiten dat uw zoon wel degelijk zou kunnen worden gevisieerd, al was het maar om druk op uw familie uit te oefenen.

In de marge dient nog aangestipt dat u, bij aanvang van het gehoor op het cgvs, toen u gevraagd werd waarom u een tweede asielaanvraag hebt ingediend, u stelde dat u uw familie niet kon zien en u wil werken, daarenboven was u in afwachting van het resultaat van een andere door u opgestarte procedure (cgvs pp.2-3). Dan nogmaals expliciet gevraagd wat er dan gebeurd is opdat u een nieuwe asielaanvraag indiende, stelt u andermaal dat u wacht op papieren, dat u niet meer kon werken en dat de enige mogelijkheid die u had om een oranje kaart te bekomen het indienen van een asielaanvraag is. U ter bevestiging gevraagd of dit de enige reden is, beaamt u dit. Pas wanneer u er dan op gewezen wordt dat dit dus wil zeggen dat u geen problemen hebt in Jordanië, stelt u dat u niet langer illegaal wil verblijven hier en dat u niet terug kan omdat 'ze' iemand van jullie willen raken (cgvs p.3). Het is toch wel opmerkelijk dat wanneer u naar de reden van uw asielaanvraag gevraagd wordt, u het eerst heeft over het bekomen van de nodige verblijfspapieren en dan pas allusie maakt op de bloedwraak.

De door u neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en afkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, een manifeste beoordelingsfout en het verbod op machtsafwendings, voert verzoeker aan dat hij een zeer gedetailleerd relaas heeft gegeven van de gebeurtenissen waarvoor hij asiel heeft aangevraagd en deze gebeurtenissen voldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om zich te kunnen beroepen op de in het vluchtelingenverdrag voorziene bescherming. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij in 1999 asiel heeft aangevraagd onder een valse identiteit geen enkele rol mag spelen bij de beoordeling van de huidige asielaanvraag vermits aan de hand van zijn identiteitskaart en zijn geboortakte niet meer kan getwijfeld worden aan zijn verklaringen over zijn afkomst, nationaliteit en woonplaats. Verzoeker verduidelijkt waarom hij destijds de waarheid heeft verhuld en stelt dat hij zijn fout heeft rechtgezet bij zijn aanvraag tot vestiging in 2006. Verzoeker betwist met klem dat zijn relaas als ongeloofwaardig kan worden afgedaan door een aantal tekortkomingen/tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en hij onderneemt een poging om de weigeringsmotieven dienaangaande te ontcrachten.

2.2. In een enig middel aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut, afgeleid uit de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 6 EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat er geen redenen worden aangehaald waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst erop dat er tot op heden geen verzoening tot stand gekomen is met de nabestaanden van het slachtoffer en dit op korte termijn ook niet moet worden verwacht zodat de gegronde vrees bestaat dat hij bij terugkeer zal worden vermoord.

2.3. Aan het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: het negatief advies van het parket van 19 februari 2009; een brief van de raadsman van verzoeker van 26 februari 2009 gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent; een oproeping voor verschijning voor de rechtbank van eerste aanleg van 19 maart 2009; een fotokopie van een attest van immatriculatie; een fotokopie van een uittreksel uit het bevolkings- en wachtregister; een fotokopie van een 'model 9' van de stad Aalst dat geen betrekking heeft op verzoeker maar op een persoon die ingeschreven stond op hetzelfde adres in Gent; een fotokopie van een loonbon; een fotokopie van een arbeidsovereenkomst; en een brief van het OCMW Gent dat geen betrekking heeft op verzoeker maar op de persoon die staat ingeschreven op hetzelfde adres.

2.4. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert wordt het ganse asielrelaas niet in twijfel getrokken door te stellen dat hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft gelogen over zijn identiteit. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij reeds in februari 1999 een asielaanvraag indiende waarbij hij zich voordeed als Irakees en de vaststelling dat hij misbruik maakte van de asielprocedure zijn algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt, (ii) hij het nieuws dat zijn broer betrokken was reeds in juli 2011 heeft vernomen en hij nog tot 22 augustus heeft gewacht alvorens op basis hiervan een asielaanvraag in te dienen, (iii) het heel opmerkelijk is dat hij quasi niets weet te vertellen over deze Ahmad, (iv) hij in het kader van de verzoeningspogingen ook de naam van de mukhtar, en de aanwezige leden van de andere familie, niet kent, (v) er gewezen dient te worden op een aantal aanzienlijke discrepanties tussen zijn verklaringen afgelegd op het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken, (vi) de laconieke houding over de veiligheid van zijn echtgenote en kind andermaal niet kan overtuigen, en (vii) in de marge het opmerkelijk is dat hij, gevraagd naar de reden van zijn asielaanvraag, het eerst heeft over het bekomen van de nodige verblijfsdocumenten en dan pas daarna allusie maakt op de bloedwraak.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 voldaan (RvS 5

februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 april 2012 (CG nr. 9912015Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.5.1. Daar gelaten de correcte vaststelling dat verzoeker in 1999 een eerste asielaanvraag indiende en zich hierbij voordeed als Irakees, concludeert de Raad na onderzoek van het administratief dossier, meer in het bijzonder verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals weergegeven in het gehoorverslag, dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.2. Zo stelt verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 augustus 2011 het volgende: “(...) Ik kan niet terug naar Jordanië ik wordt gezocht. Mijn broer M. en ik worden gezocht (bloedwraak) Mijn broer M. heeft 2 mensen (broers) vermoord. (Naam: A., voornaam: onbekend). Dit gebeurde ongeveer 4 maand geleden. Ik wordt gezocht door de familie van de vermoorden (...)” (verklaring DVZ, stuk 7).

Op 6 februari 2012 verklaart verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: “(...)Mijn broer M. heeft iemand gedood. (...) acht maanden geleden, meer precies weet ik het niet. CG: Maar de maand? AZ: juli 2011. (...) Uw broer heeft de moord gepleegd in juli 2011, begin of einde juli? AZ: begin (...)” (gehoor CGVS stuk 3, p.3-5).

De Raad kan enkel vaststellen dat er tijdens verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprake is van 2 personen die vermoord zouden zijn geweest enerzijds en dat hij de moord situeert in april anderzijds, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal stelt dat het om één persoon gaat die vermoord zou zijn geworden begin juli. Het feit dat verzoeker nooit een kopie heeft ontvangen van het verslag van DVZ wijzigt niets aan deze vaststellingen. Daarenboven blijkt uit het verslag van DVZ dat de verklaringen van verzoeker hem wel degelijk werden voorgelezen en dat hij het verslag voor akkoord heeft ondertekend. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn asielaanvraag of de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat verzoeker nerveus was bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan geen verklaring bieden waarom hij daar uitdrukkelijk, in tegenstelling tot zijn verklaring bij het Commissariaat-generaal, verklaarde dat het twee personen betrof die door zijn broer M. werden vermoord ongeveer vier maanden geleden.

2.5.3. Daarenboven kan naast deze twee flagrante incoherenties die de essentie van zijn relaas omvatten en derhalve de geloofwaardigheid ernstig hypothekeren worden vastgesteld dat het relaas in zijn geheel genomen vaag is. Verzoeker kent de familienaam van het slachtoffer en bij het Commissariaat-generaal herinnert hij zich de voornaam als A., doch veel meer precisering over het gebeurde kan hij niet geven. Van iemand die beweert slachtoffer te zullen/kunnen worden van bloedwraak mag verwacht worden dat hij in de eerste plaats de feiten die de aanleiding waren van de moord precies kan meedelen en dat hij precies weet wie het slachtoffer is (al dan niet gehuwd, kinderen,

broers en zusters), al was het maar om in te schatten voor wie hij vrees dient te koesteren, wat in casu niet kan gesteld worden vermits verzoeker zich beperkt tot het volgende: *“Hun winkels palen aaneen en beiden verkopen groenten en fruit. Ze kregen ruzie. (...) Over het uitstallen van hun goederen op straat. Mijn broer nam een mes en doodde hem ermee. (p. 3) Had ie A. broer en zussen? Neen, dat weet ik niet, ik had geen info. Was hij gehuwd? Ik weet het niet Zijn zijn ouders in leven? Ja. Wat doet zijn vader? Neen, dat weet ik niet. Waar wonen ze? In Erbid (...) Mijn moeder zei dat het een kwestie van een muurtje was die tussen hen instond. Waarom nu? De duivel is sterk. (gehoor CGVS, p. 4)”*

Voorts mag ook verwacht worden dat hij de verzoeningspogingen op de voet volgt, zijn leven hangt er immers vanaf, en derhalve in staat moet zijn om nauwkeurig aan te geven wie, wanneer en op welke manier betrokken is bij de onderhandelingen, ook dit is niet het geval: *“Welke demarches heeft uw familie ondernomen om een akkoord te bereiken? Ja, de groten van onze clan H. hebben het geprobeerd en zijn ze gaan zien. Wie waren die groten? Mijn ooms, de sheikhs van onze clan. (...) Met wie hebben uw ooms gesproken? Met de mukhtar van hun clan, hun sheikh. Zijn naam? Ik weet het niet. Wie was er nog aanwezig van de andere familie? De groten van hun familie. Kent u de namen. Neen. (...) (gehoor CGVS, p.3)”*

In de mate verzoeker stelt dat hij bijzonder weinig weet over het slachtoffer en zijn familie aangezien hij reeds sedert 1999 in België verblijft en in die periode slechts 4-5 keer naar Jordanië terugkeerde, hij minderjarig was toen hij in 1999 in België aankwam, het dispuut van amper een jaar geleden dateert en zijn broer en het slachtoffer nog maar een 5-tal jaar naast elkaar een winkel uitbaatten, hij ongeschoold is en dat hij om die reden ook weinig informatie heeft over de clan van het slachtoffer en de verzoeningspogingen, kan hij de Raad niet overtuigen omdat redelijkerwijs mag aangenomen worden dat de persoon die vreest slachtoffer te worden van bloedwraak op een afdoende correcte wijze moet kunnen aangeven waarom hij die vrees koestert, van wie en welke maatregelen er genomen zijn om een eventuele bloedwraak af te wenden, zelfs wanneer hij de informatie verneemt via de telefoon. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker zijn vrees voor bloedwraak omwille van de moord door zijn broer niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.6. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker ondubbelzinnig heeft aangegeven dat hij *“een verblijfsvergunning”* vraagt (verklaring DVZ), doch dat dit los staat van de vaststelling dat hij de reden waarom hij om een beschermstatuut verzoekt, namelijk het feit dat hij slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak, niet aannemelijk maakt.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielaanvraag, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.8. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vooreerst verwijst naar zijn feitenrelaas zoals uiteengezet met betrekking tot zijn aanvraag van de vluchtelingenstatus en stelt dat aangezien er op heden geen verzoening is tot stand gekomen met de nabestaanden van het slachtoffer en dit op korte tijd ook niet moet worden verwacht de gegronde vrees bij terugkeer vermoord te worden blijft bestaan. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de

vreemdelingenwet. Er worden geen andere redenen aangehaald waarom verzoeker in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming.

2.9. De documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt wijzigen niets aan het voorgaande en verzoeker geeft ook niet concreet aan hoe deze documenten zijn verklaringen in een ander daglicht kunnen stellen in die mate dat ze geloofwaardig zijn.

2.10. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 6 EVRM zou zijn geschonden door de bestreden beslissing, noch maakt hij concreet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn "wettelijke voorziene macht" zou hebben misbruikt of dat hij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt dan wel onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS